

Κυριακὴ Ι΄ Λουκᾶ (Ματ. 18, 23-35)
9 Δεκεμβρίου 2007

**«Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι
θεραπεύσεσθαι καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου».**

Ἡ ὑπόμνηση τοῦ ἀρχισυναγώγου πρὸς τὸ λαό, ἀδελφοί μου, τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου φαίνεται ἐν πρώτης ὄψεως «νόμιμη», ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἶναι «ὑποκριτική». Γιατί ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς διδασκαλίας δείχνουν ὅτι ὑπῆρχε ἐμπάθεια, ζήλεια, ἔλλειψη ἀγάπης καὶ τελικὰ ἄγνοια τοῦ σκοποῦ τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ἡ ἐνυπόστατη ἀλήθεια, δηλαδὴ Λόγος καὶ πράξη μαζί, ξεσκέπασε τὴν ὑποκρισία του.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ «ἄσαρκος Λόγος» «νόμον ἔδωσε εἰς βοήθειαν» τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων νόμων ἔδωσε καὶ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου «μνήσθητι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀγιάζειν αὐτήν· ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου τῇ δὲ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξ. 20-8). Ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου, ποὺ σημαίνει ἀνάπαυση, εἶναι μίμηση τοῦ Θεοῦ ποὺ τὴν ἐβδόμη ἡμέρα «κατέπαυσε ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων Αὔτοῦ... καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην» (Γέν. 2, 3). Ὁ Ιουδαῖος ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν γιὰ τὴ δωρεὰ τῆς δημιουργίας καὶ νὰ Τὸν δοξολογήσῃ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου πήγαινε στὸ ναὸ ἡ τὴν συναγωγὴ καὶ ἀφιέρωνε τὸν χρόνο του στὴν μελέτη τοῦ νόμου καὶ τὴν προσευχή.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς συναγωγῆς κάτι κινεῖται μὲ τὰ τέσσερα. Πρόκειται γιὰ ἔνα πλάσμα, μιὰ γυναίκα ποὺ ἔταν ἄρρωστη. Ἡ ἀρρώστια της προέρχεται ἀπὸ ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ. Τὸ κεφάλι της ἔταν στραμμένο πρὸς τὰ κάτω «μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές». Μιὰ ἀξιοθήνητη καὶ ἀξιολύπητη ὑπαρξη, ποὺ δεκαοκτὼ ὄλοκληρα χρόνια ὑπέμενε τὴν δοκιμασία της χωρὶς νὰ βαρυγκομήσῃ, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ χωρὶς νὰ ἀπογοητευθῇ. Ὁμως παρὰ τὶς δυσκολίες λόγω τῆς ἀσθένειάς της, μετέβαινε στὸν τόπο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, γιατί ἐπιθυμοῦσε νὰ διαθρέψῃ τὴν ψυχή της μὲ τὴ διδαχὴ τοῦ λόγου Του. Μιὰ τέτοια σακατεμένη γυναίκα θὰ ἔταν δικαιολογημένη νὰ μὴ πήγαινε στὴ συναγωγή, γιὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἐτρεφε ὅμως μέσα της ἀκτῖνα πίστεως καὶ ἐλπίδας γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας της ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ τὸ Σάββατο τὴν βλέπει ὁ Χριστός. Ἐρριξε πάνω της ἔνα βλέμμα γεμάτο στοργὴ καὶ συμπάθεια. Εἴδε τὴν εὐλάβειά της, εἴδε τὴν

ύπομονή της, μέτρησε τὴν δοκιμασία της, τὴν σπλαγχνίστηκε καὶ ὡς παντοδύναμος προστάζει «Γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου». Ἐνας ξερὸς τριγμὸς ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὰ κόκκαλά της καὶ τὸ κορμί της, ποὺ ἦταν κυρτωμένο, ἔγινε ἵσιο σὰν κυπαρίσσι καὶ τὸ κεφάλι τώρα πιὰ κοίταξε ψηλὰ καὶ ἐδόξασε τὸν Θεό.

Τὴν εὐεργεσία αὐτὴ ὅμως, γιὰ τὴν ὁποία ὄλος ὁ λαὸς χάρηκε, διαβάλλει καὶ συκοφαντεῖ καὶ ὑβρίζει μία ὑποκριτικὴ ψυχή, μιὰ καρδιὰ ποὺ κρύβει μέσα της δόλο καὶ φθόνο: ὁ ἀρχισυνάγωγος. Ἐπειδὴ φθόνησε τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου ποὺ μὲ ἐνα μόνο λόγο θεράπευσε τὴ γυναικα ἀπὸ τὴν πολυχρόνια ἀρρώστια, ὑποκρίνεται πὼς βεβηλώθηκε τὸ Σάββατο. Μὲ μάτια ἀγριεμένα, μὲ χείλη ποὺ τρέμουν ἀπὸ κακία, ὑψώνει τὰ χέρια ποὺ κρατοῦσαν τὸν Νόμο, τὴν Γραφὴ καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ λαοῦ. «Δὲν πρέπει νὰ ἔρχεσθε τὸ Σάββατο νὰ θεραπεύεσθε, ἀλλὰ τὶς ἄλλες μέρες». Δὲν τολμᾶ, ἀδελφοί μου, νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ πρόσωπο στὸν Χριστό. Τὰ βάζει μὲ τὸν λαὸ ποὺ ἀπολαμβάνει τὶς θεραπεῖες ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου, ὑποκρινόμενος ὅτι ἐνδιαφέρεται, γιὰ νὰ μὴ καταλυθῇ ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου. Βασκαίνει τὸ θαῦμα, βρίζει τὸ καλό, ὑποβιβάζει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καὶ προκαλεῖ τὸν Νομοδότη.

Μὰ ἡ ἀγαθοεργία, τοῦ λέει ὁ Κύριος, δὲν εἴναι κατάλυση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου οὕτε βεβήλωση αὐτοῦ ἀλλὰ καλὴ χρησιμοποίηση τῆς ἡμέρας. «Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἀνθρωπὸν ἐγένετο καὶ οὐχ ὁ ἀνθρωπὸς διὰ τὸ Σάββατον (Μάρ. 2, 27). Μήπως τάχα δὲν λύεις, ὑποκριτὰ ἀρχισυνάγωγε, τὸ βόδι σου κ.λπ. ζῶα τῆς ἰδιοκτησίας σου, δὲν τὰ βγάζεις ἀπὸ τὸ παχνὶ τους, δὲν τὰ ποτίζεις τὸ Σάββατο; Ὄταν ὁ Θεὸς λύη ὄχι ὑποζύγιο ἀλλὰ «θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ», εἰκόνα Θεοῦ, τὴν ὁποία ὁ σατανᾶς γιὰ δεκαοκτὼ χρόνια τὴν εἶχε κλείσει στὸ σταῦλο τῆς θλίψεως, τοῦ μαρασμοῦ, τῆς παραμορφώσεως, τῆς δίνει χαρά, τὴν ὁδηγεῖ στὴν ἐλευθερία καὶ τὴν πνευματικὴ χαρά, τότε βεβηλώνεται καὶ παραβιάζεται ἡ ἐντολὴ γιὰ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου; Ὅποκριτά· ὁ φθόνος καὶ ἡ ὑποκρισία σου δὲν ἔχουν ὄρια. Βόδι καὶ ὅνος μποροῦν νὰ ἀπολαμβάνουν φαγητό, νερό, ἔξοδο ἀπὸ τὸ παχνὶ, τὸν σταῦλο τὸ Σάββατο, ὁ ἀνθρωπὸς ὅμως, ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ ὄχι;

Ἀδελφοί μου, ὁ ἀρχισυνάγωγος προσευχόταν καὶ λάτρευε τὸν Θεό. Τὰ χείλη του, τὸ στόμα του χρησιμοποιοῦσαν λόγια τῆς Γραφῆς. Στὴν καρδιὰ του ὅμως φώλιαζε μῖσος, κακία καὶ ὑποκρισία. Ἡταν εὐσεβοφανῆς ἀλλὰ ὄχι εὐσεβῆς. Φαινομενικὰ θεοσεβῆς καὶ θρησκεύων. «Θεὸν ὄμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται» (Τίτ. 1-16) ἡ καλλίτερα «ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ» (Ἡσαΐας 29, 13). Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί.

Ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ «πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν» οἱ μορφωμένοι ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ, οἱ ὑπεύθυνοι, γιὰ νὰ τὸν διαφωτίζουν, αὐτοὶ κατηγοροῦν, κλείνουν τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὴ θεϊκὴ λάμψη τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀπλὸς λαὸς χαίρεται, εὐαγγελίζεται, καταλαβαίνει, πανηγυρίζει, οἱ ὑποκριτές, ἀρχισυνάγωγος κ.λπ.,

θυμοῦνται μόνο τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου.

Ἄδελφοί, ἡ ἀληθινὴ ἔννοια τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου εἶναι ὁ θεῖος Σαββατισμός, δηλαδὴ ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς «δι’ ἐπιμόνου προσευχῆς» εἰς τὸν οὐρανό. Εἶναι ἡ ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς ἀπὸ αἰσχροὺς καὶ ρυπαροὺς λογισμούς καὶ σκοτεινὰ ἔργα, γιατί τοῦτο εἶναι ἀληθινό, τρυφερό, ἄγιο Σάββατο. Γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς ποὺ ἀντικατέστησε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου ἔχει νόημα καὶ σκοπὸ σωτηριολογικό. Ἡ Κυριακάτικη ἀργία δὲν προσφέρεται γιὰ μία ἑξωτερικὴ μόνο ἀνάπαυση καὶ μία φυγὴ ἀπὸ τὴν καθημερινότητα ἀλλὰ γιὰ μία ἑσωτερικὴ κατάπαυση, μιὰ προσφορὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν ἄνθρωπο. Ἡ Κυριακὴ ἀργία προσφέρεται, γιὰ νὰ κάνουμε ὅλη μας τὴν ζωὴ «ἔνα θεῖο Σαββατισμό».

Ἀρχιμ. N.K.

[dkpdf-button]